

The page is framed by a decorative border. The left and bottom edges are blue, while the top and right edges are red. The border features a repeating pattern of scalloped shapes and vertical lines.

Liceul "Voltaire", Craiova

TOUS
AZIMUTS

NR. 6 / Octombrie 2023

REALIZATORI:

COORDONATORI:

Prof. Dr. DORINA LOREDANA POPI

Prof. ANCA MIHAI

Prof. ADINA MITRICĂ

Prof. PAUL SPĂTARU

COLABORATORI:

Prof. ADRIANA UDROIU

Prof. IULIA PANDELICĂ

Prof. LAVINIA BURTEA

Prof. CĂTĂLINA ȚĂPOI

Prof. RALUCA STÂNCULESCU

COLECTIVUL DE REDACȚIE:

Puică Alexia-Yasmina

Dobre Francesca

Tudor Șerbana

Floricele Ana

ILUSTRĂȚII: Sursa Liceul "VOLTAIRE", pagina Facebook , Google

ISSN 2558-9644
ISSN-L 2558-9644

SUMAR

1. ANII DE VOLTAIRE	4
2. JEUNES PLUMES	6
Le tic-tac des âmes	6
Le temps passe	7
Eu	8
Alege să fii reflexia pe care dorești să o vezi în oglinda vieții	11
Dragă jurnalule.....	12
O lume într-un cuvânt	13
Lecția despre iertare	16
Iubire pură	19
3. CALATOR IN ȚARA MEA.....	20
4. FII-MI TU POEM ÎN ASTĂ VIAȚĂ!.....	23
Himerică ispită	23
Yin și Yang	24
Vid.....	25
Iată.....	26
Un trup de mort, un trup de lut.....	26
Murit-au morții.....	27
Nu te mai recunosc.....	27
Copilărie.....	28
Peisaj de toamnă.....	29
Afară-i frig	30
Fi-mi-ai tu toamnă?	31
À la fenêtre, comptant les heures	32
To my dear mum, the most precious person on earth	34
Mother's love	34
My precious mom	35
5. COIN PHOTO	36

ANII DE VOLTAIRE

S-a născut dintr-o ploaie de vise. L-au conturat inimi frumoase, care au bătut la unison, crezînd în el. Nu se ascundea, însă părea invizibil, într-un oras care nu-i acorda nici o șansă. Doar ce se născuse, cum ar fi putut avea un istoric? Se simțea invizibil, cu toate că nu era. Un lucru îi era, însă, cert: nu era dispus să renunțe. Știa că magia lui era în noi, era pe buzele tuturor celor care aveau să formeze, în scurt timp, familia VOLTAIRE, familia acestui liceu cu suflet, visuri și idealuri. În oamenii dispusi să CREADĂ în posibilul imposibilului.

Fără „dacă”. Fără „poate”. În acel timp auroral al încercărilor neobosite, nerăbdarea nu era decât semnul unui preaplin al voinței care ne copleșea. Dorința de a crea destine frumoase, de a contura caractere. Credeam și în ceea ce aveam să devenim. Știam că cei care mută munții, încep prin a ridica doar câteva pietricele, că un învingător este un visător care nu abandonează, că împreună și numai împreună, ne puteam bucura de primele izbânzii și de mari prietenii. Izbânzile noastre, ale tuturor și ale fiecăruia în parte! Un lucru ne lipsea: să-i dăm timp, timpului.

Privind din această perspectivă, Liceul „Voltaire” a semnat și semnifică timp. Timp al fericirii. Al împlinirii. Al reușitei. Al eșecului. Al nerenunțării la principiile solide. Al descoperirii valorilor. Al veseliei. Al zâmbetului și al supărării. Al destăinuirilor. Al sincerității. Al omeniei. Al bunătații. Al aprecierilor. Al prieteniei. Al înțelegerii. Al performanței. Al maturizării. Al primei iubiri. Al ființei și al devenirii. Al revenirii. Al recunoștinței. Al unei umanități dinamice, implicate și responsabile.

Și dacă astăzi devenim conștienți de faptul că atingem o vârstă cât se poate de frumoasă, care se ridică la înălțimea standardelor impuse de colegii de referință ale țării, nu ar trebui oare să fim conștienți și de începuturile ce au stat la baza acestui edificiu? De primele raze de soare, primele bucurii și împliniri, de primele succese? De primele eșecuri care ne-au mobilizat și ne-au determinat să luptăm mai mult și mai mult, să ne autodepășim? De izbânzile elevilor noștri, care ne-au înălțat, de eșecurile lor, care ne-au durut?

Să privim retrospectiv, acești ani, primii noștri 7 ani, considerați a fi pașaportul care te însoțește oriunde mergi în viață! 7 ani cât o clipă și cât o veșnicie! Mii de kilometri străbătuți cu gândul, pe aripi de poveste! O poveste ai cărei protagoniști nu sunt prinți și prințese, ci OAMENI care nu au încetat niciodată să creadă în puterea colectivului, a educației. O poveste despre iubire, emoție, speranță, schimbare, renaștere, reziliență.

7 ani, 2556 de zile, 61.362 ore, în care ne-am colorat sufletele cu știință, dar în care urmau să ne fie predate nenumarate lecții de viață. Mark Twain spunea: „Cele mai importante două zile din viața ta sunt ziua în care te-ai născut și ziua în care ai aflat de ce”. Ei bine, noi știam din start de ce ne-am născut...pentru a da sens vieții multor tineri!

Septembrie, 2015. Clopotelul sună vesel, începutul. Început de an școlar, dar și începutul activității unei noi instituții școlare în peisajul doljean, Liceul „Voltaire”! După o ancorare destul de scurtă în portul relaxării, Voltaire avea să urce, din nou, pe valul ce îl ducea spre necunoscut. Ceea ce pentru noi reprezentase ”acasă” avea să ne fie luat. Aveam să rămânem ai nimănui, dar totuși, împreună, o lume. Și iată cum fiecare, neștiind pe nimeni, a ajuns să fie solidar cu toți. SOS-ul nostru a fost recepționat de comunitate și aveam să învățăm că ACASĂ nu este neapărat un loc, ci un sentiment, că nimic nu poate conferi un real simțământ de siguranță, decât iubirea adevărată, că o școală, la fel ca și o casă, este alcătuită din pereți și cărămizi, pe când acasă se alcătuiește cu dragoste și visuri, că în viață, nu este despre a avea, ci despre A FI. Aveam să reconstruim, să ne reinventăm, însă fără a ne pierde idealurile, astfel încât să ne putem continua nestingheriți drumul, să continuăm să vâslim, poate, peste valuri și mai mari, după puterea și înțelepciunea fiecăruia dintre noi, străbătând ÎMPREUNĂ și alte leghe.

Iată, așadar, cum cel mai viu entuziasm al atâtor oameni care au crezut în același vis avea să dea roade. 7 ani mai tarziu, 7 ani care nu reprezintă o vârstă, ci o măsură a sufletului nostru, a sentimentelor care, an de an, s-au adăugat la arhiva sufletească a liceului și care, deși întâmpină anual alte generații, alți tineri care se hrănesc cu idei și iluzii, cu fantezie și creativitate, nu uită chipurile celor care au implementat continuitatea și nevoia de idealuri, de performanță, de empatie, Voltaire avea să obțină titlul de „Școală Europeană” și să facă parte din rețeaua liceelor bilingve francofone.

Un univers în care înființăm și ființăm, un vast atelier unde se formează caractere, o instituție mereu receptivă la noile provocări în domeniul educației, o unitate școlară acreditată Erasmus, ce promovează interculturalitatea și plurilingvismul, ce cultivă valoarea existenței fiecăruia și valoarea comunității, în asta ne-au transformat cei 7 ani de existență, în care ne-am luptat să fim mai buni, în fiecare zi, lucru pe care îl dovedesc cu ușurință rezultatele cu care ne mândrim: deținători a trei titluri „Liceul anului”, al etichetei de excelență „LabelFrancEducation”, acordată de către Ministerul Francez. Să-i dăm timp, timpului, așadar! Se pare că doar de atât aveam nevoie.

Este un clișeu să spunem că cei mai frumoși ani din viață sunt anii de liceu. Însă noi vom spune că cei mai frumoși ani, sunt anii de *Voltaire*. Anii noștri de Voltaire sunt cei care ne-au transformat în persoanele de astăzi. Și pentru asta, vă mulțumim tuturor, pentru că v-ați întâmplat în viețile noastre!

**Director,
Prof. dr. Dorina Loredana Popi**

Le tic-tac des âmes

Je m'adresse à vous parce que je veux que mon message soit reçu par un nombre de jeunes aussi grand que possible... À vrai dire, j'espère que ce message peut toucher à la fois des femmes, des hommes, des personnes âgées, des enfants du monde entier vivant à années-lumière...

Le sujet qui m'a fait réfléchir, prier, douter, me poser des milliers de questions depuis très longtemps et dont je cherche encore la réponse est le tic-tac de nos âmes. Comment le rendre synchrone avec nos actions ou comment l'arrêter quand on le trouve parfait ? On doit lutter ou attendre? On s'en va dare-dare à la quête ou l'hivernage nous attire davantage?

Pour moi, après tant de pensées et de temps perdu, c'est simple: il n'y a aucun motif sérieux pour lambiner! Toutefois, nous nous contredisons chaque jour avec les autres, parce que c'est la nature humaine. Et c'est comme ça que le malheur commence... Petit à petit, on se dirige vers la guerre. Avec soi-même ou avec les autres. Déjà-vu? J'en suis sûre et certaine! La plupart des raisons pour l'apparition des guerres peuvent rythmer avec la soif de pouvoir, la jalousie et le désir d'avoir de l'argent, des propriétés, même si on est tous conscients que l'argent ne fait ni le bonheur, ni la paix. Malgré tout ça, je suis optimiste: je vous vois tous, un avant-jour comme tous les autres, vous réveiller et réaliser que votre petit univers plus-que-parfait mérite votre attention, votre temps et votre amour. Aimer, c'est rythmer avec votre univers!

Dima Alexandra, clasa a XII-a B

Le temps passe

L'année dernière a été une année lumière.

Tout s'est passé tellement vite que je ne me suis même pas rendue compte quand j'ai commencé ma dernière année de lycée, quand cette période d'enfance s'est terminée.

Tic-tac, je regarde les secondes sur l'horloge et je me rends compte que le temps ne pardonne personne, même pas moi.

J'ai eu une impression de déjà-vu à propos de ce moment, moi en terminale, préparant mon bac, même si à ce moment-là je ne pensais pas y arriver un jour car cela me paraissait si loin, il me semblait presque impossible de concevoir le présent.

Le temps passe dare-dare que nous ne le pensons étant donné le rythme effréné de la vie de nos jours. L'avant-jour, les gens se préparent à commencer à travailler dans une entreprise qu'ils détestent ou vont à l'école à contrecœur, malheureusement sans rythmer. Il est important de trouver de la joie dans ces activités, de se motiver d'une manière ou d'une autre. Sinon, nous atteindrons une phase d'hivernage, nous continuerons à vivre, mais notre esprit et notre cœur seront gelés jusqu'à ce qu'il soit trop tard.

Nous lambinons quand il s'agit de choses insignifiantes et de soucis, alors que ce sur quoi nous devrions nous concentrer est notre bonheur, et nous ne pouvons le faire qu'en vivant dans le présent, avec nos sentiments et nos expériences synchrones.

Le moment présent est plus-que-parfait, nous devons donc laisser le passé derrière nous et le futur aux soins de demain.

Badea Naomi, clasa a XII-a C

EU ...

De când suntem concepuți, în interiorul persoanei iubite se transmit toate sentimentele trăite în cele nouă luni, până să începi tu să descoperi fiecare colțișor al lumii. Este foarte important ce sentimente îți transimite „creatorul universului” tău, deoarece influențează decisiv evoluția ta de acum încolo.

După cele mai prețioase clipe trăite, o să începi în timp să-ți crezi tu propriul rol.

negură nesfârșită” numită Univers. În timp, ea se va umple cu Stele, Planetele fiind familia, iar Soarele suntem NOI. Toate celelalte planete care se învârt în jurul nostru vor avea un rol foarte important în crearea unor amintiri numite Stele. Primele care o să apară în universul nostru sunt Planetele. Ele o să ajute la dezvoltarea noastră, o să ne învețe cum să supraviețuim când o să cădem într-o Gaură Neagră, o să ne ofere sprijin nelimitat, o să ne ofere iubire și, cel mai important, o să ne învețe cum să ne IUBIM pe noi înșine. Cu timpul, când o să creștem, o să dăm de alte universuri, fiecare cu povestea lui de viață și care o să aibă un rol important în viața noastră pentru formarea Stelelor. O să fie momente în care o să fim dezamăgiți de persoanele pe care le-am cunoscut, pe care le-am lăsat să ne cunoască cele mai ascunse secrete, pe care le-am iubit, iar atunci noi o să simțim că ne fuge pământul de sub picioare, dar trebuie să avem răbdare, fiecare stea face parte din univers și contribuie la dezvoltarea noastră. Fiecare dintre noi, odată cu trecerea timpului avem așa zisa „poveste a noastră” care, de fapt, este o parte negativă din viața noastră, dar ne-a ajutat să ne descoperim

și să ne dezvoltăm chiar dacă la început nu ne-am dat seama, nu ne mai găseam echilibrul și simțeam că trebuie să oprim timpul și să luăm o gură de aer. Acela a fost momentul când am căzut în Gaura Neagră. Mă simțeam mică, neputincioasă, nu mai aveam putere să mă lupt cu situația și parcă așteptam să vină cineva să mă ridice sau să îmi ofere un umăr pe care să plâng. Ceea ce nu știm noi este că avem forța, puterea să ne ridicăm de unde suntem. Noi suntem capabili să facem orice vrem, suntem în stare să trecem peste o situație grea, iar în viitor să râdem de acea întâmplare pentru că noi am mai dat și de situații mult mai complicate și am ieșit din ele cu zâmbetul pe buze. Oamenii au cea mai mare forță din lume, doar trebuie să știe cum să o descopere în primul rând și apoi cum să o folosească.

Așa au început să apară stelele, unele dintre ele strălucesc și când te uiți la ele îți aduc aminte de momentul remarcabil din viața ta, iar cele care strălucesc mai puțin, chiar dacă au fost momente negative, au făcut parte din viața noastră și o să fie acolo să ne dea o lecție și să avem un drum cât mai bun. Planetele o să ne învețe lucrurile esențiale care ne vor ajuta pe parcursul vieții și o să ne susțină necondiționat, indiferent de situație. O să fie mândre de noi când ne vedem rodul muncii, iar când o să greșim sau când o luăm pe o cale neluminată, ele întotdeauna o să ne întoarcă de pe acea alee și o să ne arate unde am greșit și o să ne redirecționeze pe calea pe care o aveam. Când devenim adulți, avem multe experiențe care ne-au marcat. Planete care se tot învârt în jurul nostru o să ne ofere mai multă libertate decât anii anteriori, o să ne lase să experimentăm cât mai mult. O să avem mai mult contact cu alte cosmosuri și o să legăm o

conexiune cât mai puternică. O să ne găsim pe parcurs un alt cosmos care să ne fie la bine și la greu pe vecie. Unul care o să ne ofere sprijin, iubire, respect, încredere, libertate, iar în viitor să construim alte cosmosuri. Chiar dacă pierdem Planetele, în timp ele ne-au ajutat și ne-au format și o să aibă un loc special în viața noastră. Mercurul mie mi-a fost la bine și la greu, am trecut împreună prin situații dificile, dar asta ne-a adus o legătură strânsă mamă-fiică și îmi este cel mai bun lucru de până acum. Chiar dacă am avut pe parcursul anilor și conflicte pe care le regret mult, știu că ele au contribuit la dezvoltarea mea.

Te iubesc enorm”.

„Decât să te plângi la cineva despre slăbiciunile tale, mai bine vorbești cu mine, iar dacă nu o să mai fiu eu și nu o să mai ai cu cine să vorbești, mai bine te duci într-o pădure și vorbești cu mine din cer” Nu uita că ultimele vorbe pe care le-am scris mi-au rămas undeva în minte și nu o să le uit niciodată pentru că au un impact enorm asupra mea. Venus a fost întotdeauna cu mine numai că la început nu am avut o legătură strânsă, dar cu timpul, mai precis de când a apărut Pământ în viața mea și m-a schimbat total la 360 de grade, relația noastră a devenit una strânsă. Vorbeam despre viitorul meu, ceream sfaturi când nu știam cum să rezolv o problemă. Tot timpul eram împreună,

citeam, glumeam și călătoream împreună, tot împreună.

Mă bucur din suflet că face parte din universul meu. „Ești un copil minunat!” Pe Pământ l-am cunoscut acum doi ani și jumătate.....

Cu el am descoperit părțile cele mai frumoase ale vieții. El m-a învățat cum să am răbdare, cum să mă iubesc, cum să fiu un om mai bun în fiecare zi. Chiar dacă am avut momente în care nu mai suportam pe nimeni sau nu mai știam în ce parte să o iau, el a fost mereu lângă mine și m-a ghidat. Nu o să pot să îi mulțumesc niciodată pentru binele pe care mi l-a făcut și cum m-a ajutat să mă formez eu ca om.”

„Alături de mine, totul este posibil!”

Aceste trei planete mi-au schimbat total viziunea asupra vieții... Toți oamenii au ceva special și sunt în căutarea aceluia ceva pe care sigur la un moment dat, o să-l găsească. Cu toate acestea, vreau să vă spun că trebuie să aveți grijă de COSMOSUL vostru, să învățați să vă iubiți mai mult în fiecare zi, să fiți mai buni și să petreceți mai mult timp cu familia pentru că ea este cea mai importantă.

„Du-te unde inimii îi face plăcere și, dacă ești fericit acolo, rămâi!”

Dumitru Cristiana, clasa a XII-a D

Alege să fii reflexia pe care dorești să o vezi în oglinda vieții!

Alteori mă simt un felinar ce își așteaptă întunericul. Imediat ce amurgul se topește în mantia nopții, îmi înclin razele spre siluete necunoscute și grăbite să iasă repede din conul meu auriu, pentru a se îndrepta spre zonele în care pulsează infernul orașului: zgomote, stridențe, lumini violente de girofar, mașini rulând haotic și oameni cu pași precipitați ce privesc în pământ. De ce mă evită oare? Eu ofer liniște și căldură și ele se odihnesc frumos pe banca de sub privirea mea. Uneori, se mai oprește câte un bătrân; alteori, un cuplu de îndrăgostiți. Dar nimeni nu rămâne prea mult, pentru că orașul are atracții necunoscute mie. Nu sufăr. Eu îmi iubesc aleea și copacii care mă țin în brațe. Și asta îmi este de ajuns.

Evelynne Bîzdoacă, clasa a XII-a B

Dragă jurnalule,

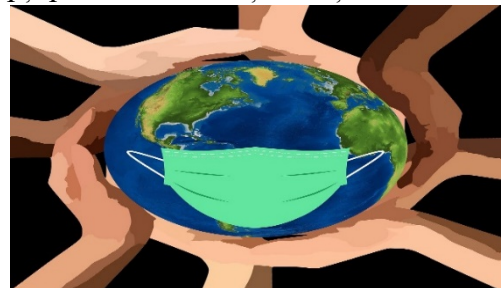
Azi se împlinesc aproape trei ani de când lumea noastră a suferit o schimbare radicală. O schimbare care ne-a marcat atât fizic, cât și psihic, ba chiar mulți oameni dragi nu mai sunt printre noi.

La începutul anului 2020 o veste tulburătoare s-a lăsat asupra omenirii ca o furtună neașteptată care, ușor-ușor, ne-a furat libertatea. Un virus s-a vărsat încet pe tot globul pământesc. Școlile s-au închis și adulții și-au pierdut locurile de muncă. Apoi, neîncrederea în viitor a afectat și mai mult mintea și comportamentul oamenilor care au devenit, treptat, mai egoiști, mai răi, mai afundați în suferință. Dar, dincolo de catastrofa pe care a creat-o, această pandemie a fost și este un semnal de alarmă că lumea se schimbă, că viața este efemeră, iar oameni la care noi ținem cel mai mult se duc repede.

Deși nu îmi este ușor, voi împărtăși din experiența mea. Ca să nu intru în detalii, voi spune doar că eu m-am maturizat în timp ce familia mea s-a destrămat. Am avut de acceptat și de înfruntat lucruri noi, dar nu regret nimic, pentru că această experiență m-a învățat că nu este nimic mai frumos decât să fii tu însuți, să visezi și să lupti pentru ceea ce îți dorești.

În prezent, păstrând calmul și pozitivismul, lupt în continuare pentru un viitor mai bun, zâmbind în fiecare zi și având încrederea că totul se va termina cu bine. Lecțiile vieții merită învățate cu discernământ și înțelepciune.

Maria Magdalena Bonea Chivăran, clasa a XI-a C

O LUME ÎNTR-UN CUVÂNT

Abia când s-a lăsat întunericul s-a simțit în siguranță. Ce straniu! Toată viața căutase cu înfrigurare lumina, fiindcă îi promitea pacea aceea pe care doar certitudinile ți-o oferă, iar acum tocmai bezna era cea care îi egaliza și simțurile, și bătăile de inimă. Poate că dacă ar fi renunțat ceva mai târziu la a vedea totul doar în alb și negru, cine știe, acum ar fi fost într-un loc mai puțin primejdios, fără ca asta să-i fi dat neapărat o stare de bine. Pentru că, orice s-ar spune, nici măcar haosul acesta, cu tot colapsul său de judecată, nu avea destulă putere pentru a o îndepărta de ceea ce-și amintea că fusese cândva.

În școală, colegii îi căutau prietenia, pentru că, odată, când întârziase autobuzul care o aducea pe învățătoare de la oraș, ea s-a gândit că nu ar fi rău să înceapă să le arate copiilor literele pe care le știa deja de acasă. Și nu, nu o îndrumase nimeni, pur și simplu le descoperise undeva în pod, crestate sub vopseaua scorjită a ușii, într-un cuvânt pe care, odată deslușit, avea să îl poarte cu ea în toate visele.

Mai târziu, când nu a putut să aleagă de partea cui trebuie să fie în lupta aceea de neînțeles dintre părinți, a crezut că din vina ei se întâmplau toate relele și, în multe dialoguri imaginare, și-a aruncat vorbe urâte. Credea că nimic nu ar putea sta între doi oameni care se iubiseră cândva, decât poate un copil care nu e pe placul lor, care îi face triști și dezamăgiți, care le sădește în suflet regretul de a-l fi avut.

Așa a gândit atunci... și multă vreme după aceea. Până când, într-o primăvară, s-a îndrăgostit. Nu i-a luat mult să înțeleagă acel mecanism încântător de modelare interioară, care vine cu o revelație de netăgăduit: nu ai cum să detești vreodată mărturiile unei iubiri adevărate, copleșitoare, fiindcă ele sunt semnele încremenirii tale în timp. Prin copiii lor, oamenii ating nemurirea. Apoi, firește, viața te poartă în toate direcțiile și vânturi potrivnice ți-ar putea înăspri inima, dar în trecutul unei povești există întotdeauna acel moment sublim de „A fost odată”. Ce a fost? Un miracol, o taină, un destin... ori două. Când ai 17 ani și jumătatea sănătoasă din tine încearcă să o repare pe cealaltă, agonizată de mii de întrebări, de reproșuri, de priviri tăioase în oglindă, poți foarte ușor să aluneci. Ca să schimbi un mod de gândire hrănit cu „din vina mea s-a întâmplat asta!”, este nevoie de voință, pentru a atrofia memoria sau, mai degrabă, partea aceea nemiloasă a ei care aduce la suprafață, iar și iar, aceleași imagini. E o trădare constantă care te urmărește, te biciuiește, te îndepărtează de tine, fiindcă vezi în luciditatea asta a ta o dovadă a unei cruzimi de care nu te credeai în stare. E simplu să spui: gata, șterg totul,

am fost nepricepută, nu m-a învățat nimeni cum să îmi protejez sufletul și conștiința, am căzut în capcană, dar acum, că am realizat cum stau lucrurile, împăturesc totul bine, bag într-un sertar al memoriei și scriu pe el: „Nu se deschide, e din altă viață”!

Da, da, s-o crezi tu! În realitate, împăcarea cu tot ce a fost gândit strâmb se face anevoios, cu sincope, cu zile și nopți aspre și necruțătoare, cu o groază de compromisuri care îți arată, până la urmă, cât de uman ești. Și e un lucru minunat dacă ajungi până aici.

Ea chiar a știut că avea nevoie de ajutor. L-a cerut și l-a primit. Și, din acel moment, a înțeles ce are de făcut cu viața ei. Sigur, nu va putea schimba lumea... nici măcar nu-și dorește asta. Dar știe că, oricât de multe provocări se vor ivi în viitorul ei, va transforma nevoia de a face bine într-un scop în sine, într-o constantă, într-un principiu de la care nu-și va da niciodată voie să abdice. Se regăsește total în proiectele de voluntariat în care este implicată. La început i-a fost greu și a crezut că nu poate îndura să vadă fața nefardată a suferinței, apoi și-a spus că e cazul să se separe de egoismul ăsta, de nevoia de autoprotecție care o conduce, în fond, la inacțiune. Nu așa va reuși să miște lucrurile!

Dacă cineva a scos-o din beznă gândurilor este pentru că omul acela a intrat în viața ei, a devenit părtaș la nefericirile ei, a parcurs, pas cu pas, alături de ea, lungul drum al acceptării, i-a împrumutat din energia și din resursele lui pentru a-i da ei elan, s-a împovărat cu toate tristețile lumii adunate în ea, pentru a o elibera, i-a arătat cât de frumos e tabloul vieții ei, imperfect, așa cum e el, i-a modelat gândurile și i-a readus zâmbetul pe chip. Da, omul acela a acceptat crize, izgoniri, vorbe anapoda și uși trântite în nas și acesta nu e nicidecum cel mai plăcut mod de a-ți petrece timpul! Dar a făcut-o, pentru salvare ei. Rupând din el, i-a bandajat ei toate cicatricile. Cum să nu vrei ca

toată generozitatea aceasta să poarte un nume, să fie multiplicată, să fie, la rândul ei, re-oferită?

Ce bine îi fac toate gândurile acestea acum, în întuneric! E deja trecut de miezul nopții și în depărtare se disting bubuituri înfundate care o aduc în prezent, care îi amintesc de tot calvarul ultimelor zile. Își tot repetă că nu are voie să renunțe la judecată, că, până la urmă, frica e un tranchilizant necesar pentru simțuri și că nu e atât de rău că se aud, din când în când, oameni care plâng. Câțiva stau ghemuiți unii în alții și sunt acoperiți cu o pătură adusă de ea,

aceea cu stele galbene pe un cer prea albăstrit. Sunt cu toții într-o încăpere sub pământ în care, totuși, respiră viața, în vreme ce deasupra, afară, se întinde aripa îngrozitoare a morții.

E război. E un altul, dintr-un șir nesfârșit de istorii care se tot repetă. Dar fiindcă acum îl trăiește ea, este cel mai sălbatic dintre toate! Nu este al ei, cum nu este nici al celor 40 de suflete alături de care se află aici, sub ziduri. În ciuda a toate, are un soi de liniște în ea, fiindcă a învățat să își recunoască emoțiile, să le dea un sens. Gândul că ar fi putut pleca, atunci când colegii de facultate au aflat de o cale de ieșire din țară, nu îi stârnește niciun regret. Și ce dacă nu mai are semne de la ei? Pesemne că le este cald acolo unde au ajuns, iar ea nu era, în orice caz, prima persoană la care să le stea lor mintea în astfel de vremuri! A ales să rămână și să facă tot ce îi stă în putință, fiindcă știe că nu ar putea uita vreodată orașul cu bucăți de blocuri fumegânde și disperarea mamelor cu copii în brațe.

A mai încercat și în trecut să uite, dar nu a reușit. Ce bine! Fiindcă asta ar fi însemnat ca, pe lângă toate traumele copilăriei, să fi uitat și cuvântul acela scrijelit ca un strigăt pe ușa din pod, cuvântul acela pe care l-a reprodus pe tablă colegilor de clasă, în ziua în care a întârziat doamna învățătoare, cuvântul acela care a fost întipărit dintotdeauna în ființa ei, de care a avut nevoie în cele mai crunte clipe și pe care l-a oferit cu inima deschisă chiar și când nu i s-a cerut: „Ajutor”!

Dobre Francesca Michela, clasa a XII-a C

LECTȚIA DESPRE IERTARE

Irina. O chema Irina, ca pe mama ei, despre care i se spusese că plecase în Basarabia, la Tighina, pe malul Nistrului, pentru a-și vizita neamurile pe care nu le mai văzuse de ceva vreme. Fiind prea mică pentru a suporta o călătorie atât de lungă, fetița de 8 ani rămase acasă, cu tatăl, un negustor de fructe din zona Ialomiței. Apoi a început războiul și despre Irina cea mare nu s-a mai știut niciodată nimic.

În 1941, tatăl a fost chemat pe front, iar fetița a fost ținută ba de o mătușă, ba de o rudă mai îndepărtată, ba câteodată chiar și de câte o vecină cu inimă mare, în curtea căreia mai alergau doi-trei copii. Timpul a trecut și rănilor Irinei celei mici s-au adunat, una câte una, până când i-au acoperit sufletul cu o crustă de amărăciune care îi tulbura copilăria cu insomniile, cu stări de abandon total și cu nevoia de evadare într-o lume plăsmuită de ea.

Lunile treceau, tatăl întârzia să vină pentru a-și lua copilul acasă, iar în casele în care locuia, auzea doar: „Ea cât mai stă pe aici?” De cele mai multe ori, cuvintele erau rostite de niște bătrâne morocnoase care sorbeau zgomotos din supă la care ea uneori trebuia să renunțe, pentru a le mulțumi gurile știrbe și încleștate în răutate. Uitate pe pământ de cine știe când, femeile acestea trăiau doar pentru a cleveți, pentru a-și miși ochii decolorați și pentru a ascunde sub broboadă o mare de gânduri încâlcite cu tot felul de urzeli.

Să fi avut Irina vreo 12 ani când, într-o dimineață, dinspre poarta cu scânduri împuținate de timp și putrezite de ploii apăru un bărbat cu pălăria în mână, înaintând nesigur pe aleea de iarbă uscată bătătorită. Bătrâna casei, de pe scaunul ei acoperit cu scoarțe roșii, sprijinită de peretele văruit, scrută străinul și, cu o voce răgușită și prea puternică pentru trupul ei uscățiv, îl întâmpină:

-Ce cauți aici? N-avem!

Din odaia în care deretica, fata auzi glasul bărbatului și înțelese imediat că pentru ea venise. Își imaginase de atâtea ori scena asta în lungile ei așteptări, încât își spusese că, dacă acesta este prețul pentru toate umilințele îndurate, atunci nu e prea mult!

Alergă spre tindă cu gândul de a-și îmbrățișa tatăl, însă, pe măsură ce se apropia de ușă, pe cât îi devenea inima de ușoară, pe atât erau pașii de grei. Ezită. Voia cu disperare să-l vadă, dar se temea de ceea ce ar fi putut găsi schimbat în el. În cele din urmă, își luă inima în dinți și

apăru în cadrul ușii. Îl privi. Da, era el, așa cum îl știa, slavă Domnului! Trecuse prin nenorocire-nu avea cum să nu treacă!- dar omul era întreg.

Irina se temuse, fiindcă auzise în sat de bărbați întorși din război mutilați, fizic și sufletește. Uite, cât o invidiasse ea pe Ioana pentru tatăl pe care îl avea în sfârșit acasă! O

invidie nevinovată, de copil care a trăit rău printre străini și care visează nu la povești cu zâne, așa cum ar fi trebuit, ci la un cămin, alături de părinții săi. În familia Ioanei, lucruri tot mai cumplite ieșeau la iveală pe măsură ce treceau zilele. Parcă nici nu ar fi fost una și aceeași persoană tatăl ei, atât de mult se transformase: bea mult, devenise tot mai închis în el, era irascibil și agresiv, încât Irina își spunea că, dacă ar fi să se întoarcă vreodată părintele ei în halul acesta, atunci mai bine nu ar mai face-o. Apoi îi părea rău, pentru că, deși nu putea să explice clar, își dădea totuși seama că omul acela nu putea fi vinovat pentru toate ororile pe care a trebuit să le îndure, că dacă a ajuns așa, este pentru că lucruri de neînchipuit i s-au întâmplat.

Și acum îl avea aici, în față, la câțiva pași.

A urmat o îmbrățișare care le-a cuprins pe toate celelalte, din mintea ei, râvnite în toți acești ani. Și, cu îmbrățișarea asta strânsă, poate pentru o clipă, poate pentru mai multe, s-a stins o mare de dureri.

Vocea spartă a bătrânei, țâșnită cu violență dintr-o inimă pietrificată, risipi vraja momentului.

-Și acum să nu crezi că o poți lua așa, pur și simplu! spuse ea, șuierând printre cioturi de dinți. Toți anii aștia cine crezi că ți-a hrănit-o, cine ți-a îmbrăcat-o?

-Dacă te-ai ocupat de ea, nu pot decât să fiu recunoscător, însă nu îmi amintesc să o fi lăsat cu dumneata. Lenuța unde este?

Fata îl trase discret de mânecă, făcându-i semn că e bine să nu deschidă acum o discuție. Slabă, cu hainele ponosite și cu paloare în obraz, pe chipul Irinei nu licărea nicidecum lumina unui copil bine îngrijit. Dar bărbatul se aștepta și la asta. Sub fruntea lui brăzdată se învâlmășeau mii de gânduri despre un nou început, totul numai în grija lui acum, în timp ce vocea guturală a femeii își continua frenetic pledoaria.

De atunci au trecut ani și viața a intrat într-un firesc impus de acele vremuri tulburi, ba cu lipsuri, ba cu nevoi, dar cum toate trec pe lumea asta, problemele nu au reușit să zdruncine iubirea dintre tată și fiică. Irina învățase carte, era isteță și harnică, având întotdeauna un cuvânt bun de spus, chiar și pentru cei care nu ar fi meritat. Vedea frumosul acolo unde părea că el nu există și treaba asta îi dădea o sclipire pe care numai oamenii aleși o pot avea.

Într-o toamnă, pe când tânăra se înapoia de la gară, mergând de-a lungul șinei de cale ferată, cufundată în gânduri și cu privirea la linia orizontului, acolo unde soarele se pregătea să apună, a trecut pe lângă un bordei de paie din care se auzeau sunete înfundate. I-a fost puțin teamă să se apropie, însă zgomotele se înteteau și i-a trecut prin cap că ar putea fi vreo vietate speriată, în pericol. S-a apropiat cu sfială. Când a putut să distingă mai bine contururile brodate în întunericul colibeii, a recunoscut-o pe soacra vecinei Lenuța, pe bătrâna care i-a umbrit copilăria, amintindu-i zi de zi că era o orfană săracă, lăsată la mila unor oameni binevoitori, așa cum era ea. Un val de emoție amestecată cu spaimă i-a inundat pieptul, pentru că urmele rănilor vechi erau încă acolo, în sufletul ei. Să o lase în câmp, acoperită de paie și de insecte, sortită agoniei... sau să o salveze? Dar cine ar fi putut să o ajute în toată nebunia asta? Deja începea să se întunece și glasuri străine de păsări scoteau un croncănit sinistru în depărtările miriștii. Bătrâna gemea tot mai stins. Atunci, fata a îndrăznit să privească ființa aceea care îi cauzase atâta suferință, așa cum nu o făcuse niciodată: cu mult curaj. S-a înduioșat. Nimeni nu merită să moară așa. Fără să mai zăbovească, a târât-o, sprijinind-o totuși cu grijă, cu brațul în jurul gâtului. Și în zbaterea aceea fără seamăn, își repeta în continuu un singur lucru: trebuie să reușească! Trebuie!

Și a reușit! În cele câteva luni de viață rămasă, bătrâna, găzduită acum în casa tinerei, nu a făcut decât să o privească fix. Și, în tot acest timp, ochii ei căpătaseră o culoare nouă, necunoscută, ca un izvor de recunoștință ce venea dintr-un trup fără glas.

O chema Irina. O chema Irina pe bunica mea și, dacă e să îi fi moștenit ceva, în afară de statura zveltă, este altruismul. Cum nici ea nu a putut, nici eu nu sunt în stare să port pică celui care îmi face rău, fiindcă am credința că cea mai bună cale prin care îi poți arăta cuiva că a greșit este să îl ierți.

O chema Irina, iar numele ei înseamnă pace.

Rizieri Gloria Alexandra, clasa a XII-a C

Iubire pură

Am mult prea multe sentimente de necontrolat și mult prea puține cuvinte pentru a le descrie. Bunica îmi este putere, îmi este fericire, îmi este eternitate. Alături de ea am trecut prin toate. Alături de ea am învățat să zbor, iar zborul meu nu a fost deloc ușor...

Era vară, soarele veghea totul cu atât de multă strălucire... În timp ce alți copii dormeau, eu încercam cu ardoare să învăț să merg pe bicicletă. Pedalele nu cooperau cu mine, roțile

parcă nu își doreau să mă asculte. Deodată am început să pedalez și ușor-ușor totul mi se părea simplu. Gândul că am reușit nici nu apucase să se înfiripe în cap meu, că fix atunci m-am trezit pe asfalt, cu genunchii însângerați. Durerea nu apucase să mă acapareze prea de tare atunci când îngerul meu m-a apucat de brațe și m-a ridicat. M-a sărutat dulce pe frunte,

dar nici gând să mă ducă în casă. Acum îmi este clar că bunica nu și-a dorit niciodată să renunț, nu și-a dorit niciodată ca dorințele mele să rămână vise trecătoare. M-a așezat pe bicicletă și, răbdătoare fiind, a început să îmi explice totul. Pedalam atât de rapid, atât de fericită, gândindu-mă că bunica e în spatele meu. Dar ea era în fața porții, cu un zâmbet imens pe chip, așteptând să mă strângă în brațe pentru că reușisem. Sufletul îmi scânteia într-o fericire nemărginită. Am făcut-o mândră. Poate că nici acum nu știu să merg perfect pe bicicletă, dar ceea ce știu este că oricât timp ar trece, oriunde m-aș afla, bunica îmi bate în piept.

Adriana Berceanu, clasa a XII-a C

Călător în țara mea

„Eu sunt român și-mi place țara mea”

Am pus mai jos câteva amintiri din locurile minunate care ar trebui vizitate în România. Sunt multe, foarte multe locuri pe care ar trebui să le vedem măcar o dată în viață.

Sfinxul și Babele sunt două dintre cele mai importante obiective din Munții Bucegi și din România, cunoscute atât de turștii români, cât și de cei peste hotare.

Babele este vestitul monument natural situat pe Platoul Bucegilor, care a fost mereu o atracție turistică, la o altitudine de 2.292 de metri, în vecinătatea vârfului Baba Mare, cu aceeași altitudine și cu orientare pe direcția nord-sud. Oamenii de știință spun că apa, vântul, dar și înghețul au creat aceste două stânci care seamănă cu niște babe cocoșate ce stau la șuetă. În cărțile de geografie se spune că aceste roci cu forme ciudate și interesante sunt numite „ciuperci” stâncoase și sunt delimitate de Valea Jepilor spre est și Valea Șugărilor în vest.

Din cele mai vechi timpuri, oamenii au fost pur și simplu fascinați de această minunăție a naturii, Sfinxul. Originea numelui Sfinxului este datorată asemănării sale cu un cap uman, mai exact cu Sfinxul Egiptean, formarea lui fiind datorată eroziunii vântului. Format dintr-un bloc mare de piatră ce a căpătat forma de astăzi într-un timp foarte îndelungat, Sfinxul din Bucegi, aflat pe platoul Bucegi, măsoară 8 metri în înălțime și 12 metri în lățime.

Cimitirul Vesel este un cimitir din localitatea Săpânța, județul Maramureș, faimos pentru crucile mormintelor viu colorate și picturile naive reprezentând scene din viața și ocupația persoanelor înhumate. Pe unele cruci există chiar versuri în care sunt amintite, deseori cu nuanțe umoristice, persoanele respective.

Ineditul acestui cimitir este diferențierea față de cultura populară, care consideră moartea ca un eveniment trist. S-a făcut ipoteza că Stan Ioan Pătraș (1908-1977) s-ar fi inspirat din

cultura dacilor, despre care, de la Ovid Densușianu încoace, se predă că socoteau moartea ca un eveniment vesel. Ucenicul său Dumitru Pop-Tincu (1955-2022) a continuat opera lui Stan Ioan Pătraș din 1977. Din 1935 datează primul epitaf, iar din anii 1960 încoace, întreg cimitirul a fost populat cu circa 800 astfel de cruci, sculptate din lemn de stejar, devenind un muzeu în aer liber de natură unică și o atracție turistică.

Din anul 2009, cimitirul este obiectivul festivalului anual „Drumul Lung spre Cimitirul Vesel”.

Unele cruci sunt pictate pe ambele părți. Pe o parte este plasată o descriere a vieții celui îngropat, iar pe cealaltă — o descriere a motivului morții. Majoritatea crucilor sunt scrise cu greșeli de ortografie și variante arhaice de scriere.

Pe crucea lui Stan Ioan Pătraș, fondatorul cimitirului, sunt scrise următoarele:

*„De cu tînăr copilaș
Io am fost Stan Ion Pătraș
Să mă ascuțaș oameni buni
Ce voi spune nu-s minciuni
Cîte zile am trăit
Rău la nime n-am dorit
Dar bine cît-am putut
Orișicine mia cerut
Vai săraca lumea mea
Că greu am trăit în ea!”*

Cascada Cailor este situată în apropiere de stațiunea turistică Borșa, în partea de Nord-Est a Munților Rodnei. Apa adunată într-un circ glaciar se scurge peste un abrupt calcaros numit "Podul Cailor", în mai multe trepte, rezultând cea mai mare cascadă din România. Se află la altitudinea de 1300 m iar căderea de apă este de 90 metri. Cascada este accesibilă din mai multe direcții, dinspre Borșa-Complex cu telescaunul, sau pe jos, sau dinspre zonele mai înalte ale Munților Rodnei.

Legenda spune că Muntele Piatra Rea a reprezentat locul preferat al celor ce locuiesc în zonă pentru a-și ține hergheliile de cai începând cu primăvara până în toamnă, motivul fiind unul simplu: pășunile sunt de o frumusețe și o bogăție greu de văzut în alte locuri, astfel, cailor puteau paște în voie fără a fi deranjați. Însă cum poveștile nu sunt frumoase până la capăt, se spune că hergheliile de cai obișnuiau să fie atacate de urși, aceștia fiind înfometăți și căutând hrană în carnea cailor. Locul fiind unul deschis, șansele de izbândă ale ursului erau mici. Însă ursul, fiind un animal deștept, cum este și cunoscut, găsea soluții și încolțea animalele deasupra prăpastiei de lângă ceea ce în zilele noastre se numește chiar Cascada Cailor. Astfel, fiind prinse într-un loc strâmt, biete animale nu mai aveau șanse și cădeau pradă ursului. Legenda spune că astfel, ursul, se alegea cu un număr apropiat celui de 15 cai.

De atunci, localnicii au numit această cascadă ca fiind a cailor, datorită acestei legende. Odată cu această cascadă, întreaga zonă a fost redenumită, muntele din apropiere primind numele de Muntele Cailor, circuitul glaciar primind și el numele de Podul Cailor. Pentru ca întreg peisajul să poarte acest nume, pârâul ce se prelinge în vale poartă de asemenea numele de Izvorul Cailor.

Trucă Roberta, clasa a XI-a B

Fii-mi tu poem în astă viață...

HIMERICĂ ISPITĂ

Fii-mi tu poem în astă viață,
Privește-mi umbra chiar și-n ceață,
Ascultă-mi liniștea senilă,
Dar nu rămâne doar din milă!

Nu-ți zic să stai în ăst păcat
Și nici să fugi încă un veac...
Îți cer doar să mă privești bine
Cu ochii, trupul, cu ce-ți vine.

Ascultă bine, măi Adame,
Tu vrei o Evă sau doar dame?
De tu mă vrei și nu pe ele
Nu-mi fi tu, dragul meu, durere...

Tu-mi fii alături zi și noapte,
Să mă trezești în zori cu șoapte!
Uitat-ai tu și de Venere
Și eu de ei și tu de iele...

Puica Yasmina, clasa a XII-a D

YIN ȘI YANG

Văzându-ți infernul din ochi
Și negura-ți neagră din suflet
Și buzele-ți vineți și moi
Și liniștea născută-ți din urlet,

Mi-adus-am aminte d-un suflet,
Naiv și nemodelat,
Un suflet neprihănit,
Dar totuși născut din păcat.

Mi-adus-am aminte de mine,
Căci tu oglindi-m-ai perfect,
Cu buzele, ochii, cu totul,
Erai un alt „eu”, dar perfect.

Rug Larisa, clasa a XI-a B

VID

Scufundă-te în apă,
Căci vreau să te privesc,
Ascultă-mi cântul dulce,
Tu, dorul meu ceresc!

Ascultă-mă și vino,
Să te privesc d-aproape,
Îmbracă-te în valuri,
Îmbracă-te în ape!
Îmbracă-te în gheață,
Căci ți se potrivește...
Privirea ta vicleană
Ți se părea, firește!

În luntrea unde taina
Domnește ne-ncetat,
Vino de vezi, în grabă,
Că eu nu te-am uitat!

Voicu Antonia, clasa a XI-a C

IATĂ...

Ce ești tu, omule?

Mare ispită?
Sau pe pământ
O pură risipă?

Ce ești tu, omule?

Suflet de lut?
Cu plete pe spate
Și zâmbetul mut

Ce ești, ființă?

Căci viață ai în tine
Dar sufletu-ți mort,
Ce ești, străine?

Când viața-ți amară
Și vremea-i mai grea

Tu ia aminte
Că te vom vedea!

Vîrdol Andreea, clasa a XI-a C

UN TRUP DE MORT, UN TRUP DE LUT

Sub cântul lunii, flori s-aștern,
Ce-i înconjoară calea,
Un zâmbet scos de-un corp inert,
Și iar s-așterne jalea!

Un trup de mort, un trup de lut,
În zare se arată,
Cu flori în păr și zâmbet mut,
Ce n-ai văzut vreodată!

Mergea pe câmpuri legănat
Și se uita în zare,
Un trup de mort, un trup de lut,
Și s-aprindea mai tare!

Iară din mersu-i legănat,
Părea că prinde viață,
Mergând cu pletele-i în vânt,
Se cufunda în ceață...

Vulcănescu Narcis, clasa a XI-a D

MURIT-AU MORȚII

Murit-au morții, Paladine!
Privește negrele sicrii!
Sunt doldora în cimitire,
Căci cerul multora e gri...

Murit-au tinere fecioare,
În holdele cu galben grâu!
Călcat-au spicele-n picioare,
Iar alte-s moarte lângă râu...

Murit-au moliile-n suspine,
Căci doliu-i gustu' întunecat,
Iar multe-s prinse ca de spine,
Doliul din plin le-a dezmiardat!

Murit-au morții, Paladine!
Căci timpu-i greu și viața-i grea!
Eu mă uitam mereu la tine,
Căci doliu-n spate te veghea...

Decă Mihnea, clasa a XII-a B

NU TE MAI RECUNOSC

Ești ca două anotimpuri ce se bat cap în cap,
Precum vara călduroasă și iarna ce îngheață tot.
În mine am început să fac gropi mari pentru că sap,
Sap adânc pentru că încerc din inima mea să te scot.

Ești plină de neprevăzut exact ca o pădure întunecată.
Câteodată mă întreb dacă trăiesc un vis sau asta e realitatea?
Ești un trandafir cu spini, sau o lalea foarte delicată?

Mi-e greu să te înțeleg așa că am renunțat de mult,
Am renunțat la tine, am renunțat la noi și la promisiuni.
Am renunțat la cuvinte, nici măcar nu vreau să te ascult,
Ale mele plăceri acum nu mai sunt ale tale pasiuni.

Bipolaritatea ta mă sperie, și îmi provoacă confuzie.
Am încercat să te ajut cu ce am putut, dar am eșuat,
Și acum realizez că tot ce am jurat și promis a fost o aluzie.
În aceste clipe mă bucur enorm că totul între noi s-a terminat.

Șerbana Tudor, clasa a XI-a D

COPILĂRIE

Unde ești, copilărie?
Unde te-ai grăbit așa?
M-ai lăsat în lumea rea.
Unde-s zilele senine?
Când eu mă jucam cu bine.
Unde-i cerul doar senin?
Că mulți nori acum mai vin.
Îmi e tare dor, tare,
De alinările tale.
Când zâmbetul era întruna,
Și lacrima niciuna.
Pe meleagurile tale,
Parcă zburam zi și noapte.
Oboseală nu era,
Doar fericire-n calea mea.

Țecu Andra, clasa a XII-a C

PEISAJ DE TOAMNĂ

Se leagănă crengile,
Se usucă frunzele,
Vântul a început deodată,
Ne întrebăm, oare ce-o fi ?
Însă noi am uitat, anotimpul preferat.
La ușă toamna a-nceput să bată.
Frunzele au ruginit,
Nucile noi le-am ciocnit,
Vinul iar l-am pregătit,
Pentru ceea ce urmează,
Să avem la noi în casă.
Păsările au plecat,
Tot departe-n lung și-n lat.
Le-așteptăm iar să sosească,
Frigul să-l năruie,
Pe noi să ne bucure !

Chiciu Claudia, clasa a XII-a C

AFARĂ-I FRIG

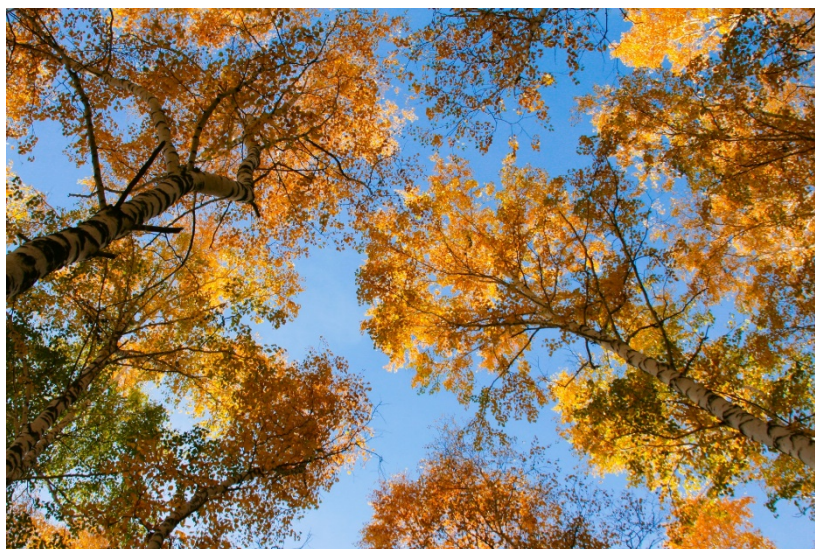
Afară-i frig.
Până și cerul e-nghețat,
Tu pe mine m-ai uitat.
Privesc în gol.
Spre-o mare a pustiului,
Simțind trecerea ireversibilă a timpului.
Timpul frumos, fugitiv, lanțul meu de amintiri,

Cu atât am mai rămas,
Iubitul meu scump și drag.
Am crezut, am crezut ca odată cu venirea voi fi fericită!
O simțeam din ce în ce mai aproape,
Covorul deja era întins pe jos, oriunde te uitai!
Crezând că venirea ei îmi schimbă starea, dar m-am mințit singură...
Eram la fel, priveam căderea frunzelor fără suflet,
Durerea se mărea cu fiecare frunză care săruta pământul,
Neliniștea creștea odată cu șuieratul vântului,
Iar pârul de lacrimi se scurgea precum picăturile ploii pe strășinile caselor...
Privesc razele soarelui cum pică pe valurile mării,
Atâta gălăgie în jurul meu, dar eu aud doar liniștea ta...

Simt dorul cum mă strivește
Deși singură, valurile, mă îmbracă cu atingerea lor!
Răcoarea începe să se lase asupra coastei de Est!
Primesc apusul, simt răcoarea sufletului,
Dar gândul îmi zboară la răsăritul împreună.
Dar...afară-i frig....

Țecu Andra, clasa a XII-a C

Fi-mi-ai tu toamnă!

Tu mi-ești o toamnă veșnică în suflet
Și asta sună parcă nebunesc
Zici te iubesc de parcă-i un răsuflăt
Dar ce-am făcut, iubire să primesc?
Dar ce-am făcut să îți iubesc și ochii,
Sub sutele de frunze ruginii
Albastrul lor și frunzele ca focul

Dar ce-am făcut să te-ntâlnesc în toamnă
Sub zecile de copaci goi,
Sub adierea vântului cea caldă

Pe bancă fiind acum nu doi, ci noi ?
Și totuși, ce-am făcut eu oare-n toamnă,
Să pot acum a mă-ntreba
Măcar eu știu că am ales,
Să fie toamnă-n viața mea.

Măceșeanu Ana, clasa a XII-a D

À la fenêtre, comptant les heures

À la fenêtre, comptant les heures,
Je rêve, je rêve en couleurs...
À la liberté,
Au vol des hirondelles aux ailes vigoureuses,
Qui s'élancent vers des champs
Sereins et lumineux,
Aux avions qui décollent vers le ciel bleu,
Au-dessus de blondes campagnes
Parsemées d'épis de blé d'or,
Aux chants mélodieux des alouettes,
Qui partagent avec le vent leurs secrets
Aux beaux temps, aux matins vaporeux,
Au coucher du soleil,
Aux champs imprégnés de la saine fragrance des bois,
Aux caresses d'un beau jour,
Aux caresses du ciel,
À un monde démasqué, aux sourires des personnes,
Aux belles histoires d'amour venues du passé
Où l'homme et la femme sont créés pour s'aimer!
Aux moments où les hommes vivaient en communauté,
À notre vraie nationalité, qui est l'humanité!
Oui ! j'adore cette philo, de rêver sans pilon
Ça me permet de m'évader vers un monde meilleur

Je rêve en couleurs,
Car le monde a besoin
De respirer sans peur
De toucher à nouveau,
De sentir le cœur.
Je rêve d'une prière
Pour fêter ensemble
Notre mission sur terre:
Nous entraider, nous soutenir, être solidaires!
Je rêve d'une "pandémie" de bonté, d'empathie
Je rêve d'un monde vécu en harmonie.
Je rêve d'avoir un rêve
Pour tous ceux qui
Rêvent d'être un rêve.
Je suis une optimiste,
Je rêve d'un grand espoir
Que les personnes soient
Plus humanistes!
Et puis, rêver, c'est bénéfique
Ça ne dérange personne!

Stoica Mario, clasa a XII-a B

To my dear mum, the most precious person on earth

Ever since I was a kid,
My mother used to stand there
No matter what I did.

In sadness, despair and torment
Mum has shown me
Her unconditional support.

Thank you, dear mother,
For all I what have become

I will always thank you

For the good advice,
For the warmest hugs
And the dearest rewards.

I would have been no one
Without you by my side
Without your sweet caressing,
Without your smile.

Fieraru Diana, clasa a XII-a C

Mother's love

No matter how hard I try
I will never be able
To find the right words
To show you my love.

Your love is unparallel,
Incomparable and eternal,
Your love is so pure a feeling
I cannot express in words.

I love you dearest mom,
For all that you are,

For all your wisdom,
For all your charm!

I thank God every day
For making you for me,
For giving me
The most precious treasure.

My dear mother, you are so light
And yet so bright,
I really feel blessed with you
By my side.

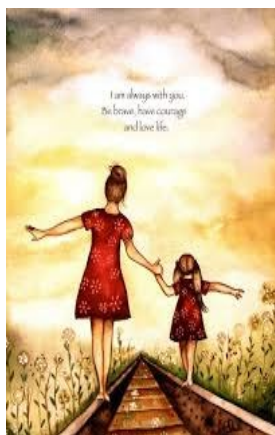
Floricel Ana-Maria, clasa a XII-a D

My precious mom

Dear mom, you are simply wonderful,
So delicate, yet so strong.
All the time you show you love me
And always making me feel strong.

You are patient when I am not
You give me your good advice when I ask;
It seems you can do almost anything;
You are the counsellor of my demand.

You are an endless spring of resources
You are my arm when I fall.
You help in times of trouble;
You support me whenever I call.

You gave me wings to fly
When I thought I would fall
Your good advice supported me
And make the stronger, though.

I love you, dear mother,
For all you gave to me.
I owe you my entire life,
I owe you everything.

Vulcanescu Narcis, clasa a XI-a D

MESSAGE D'INTÉRÊT PUBLIC:

**Si nous continuons à lambiner,
l'horloge continuera à tourner
tic-tac ...**

**Nous aurons l'impression
d'un déjà-vu synchrone.**

**Les années-lumière nous
dépasseront elles aussi et
nous commencerons à penser
au plus-que-parfait.**

COIN PHOTO

